

יום סוף חסדי דוד ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דוד ורחל" [בהשתתפות כולל "יוני המעלה"]
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ' מר חשון התשע"ז

בת שלום

יג' לעומר אבות א'

שבת כח' ניסן ה-תשפ"ה
פרשה: שמיני
הפטרה: ויסף עוד דוד

שבת מברכין
שבת מברכין ראש חודש
אייר ביום שני ושלישי,
המולד: ליל שני בשעה:
20:30 ו-2 חלקים

הדלקת נרות - 18:57
צאת השבת - 19:50
ר"ת: 20:41

הדלקת נרות בשבת הבאה 19:03

שמיני	תורני-מצוה
עמוד השחר: 4:42	4:34
זמן טלית: 4:49	4:41
זריחה: 6:02	5:55
צאת: 12:41	12:40
מנחה גדולה: 13:14	13:14
שקיעה: 19:20	19:25

אחרי חסדי דוד ורחל

"אחת מהשתיים"

השומע דבר לא-טוב על
יהודי גם אם אינו מכיר,
צריך להצטער צער רב,
שהרי בין כך ובין כך, הדבר
מצער: אם אמת הדבר, הרי
אותו יהודי שרוי במצב לא-
טוב, ואם אין הדבר אמת,
הלוא המספר שרוי במצב
לא-טוב.

העלון לרפואת
מנשה בר דוד וברוריה
מרת אחותי דינה בת רחל
ולע"נ חמי' ר' שלום בר שמחה ז"ל
חמותי מרים בת רחל ע"ה
הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
בטל... 052-5079555

"לחזור מאש זרה"

"אין בעל הרחמים פוגע בנפשות תחילה". כלל זה אמרו חז"ל גם כאשר
מדובר בחוטא, כפושע, באדם שהדין נותן שינוגע בנגעים נוראים רחמנא
ליצלן. גם אז יש תהליך. ננעי בתים, ואחר כך, ננעי בנדים. שורה של
איתותים.

כל אלו הנחנות רחמים של בעל הרחמים, יתברך שמו. והנה,
בפרשתנו הופרו כללים אלו, לכאורה. ביום שמחתם של ישראל, ביום
השראת השכינה במשכן. ביום שמחתם של אהרן ובניו, יום כהונתם
הראשון. ביום זה הושבתה השמחה, הופרה החדוה. בא המות בחטף, נדב
ואביהו מתו. נורא הדבר. כנראה, שהיה כמותם לקח כה נצרך, כה נחוץ
ודחוף, שהיה כדאי להשכיח את השמחה ביום גדול וקדוש זה. "יקר בעיני ה'
המותה לחסידיו", והיה כדאי ליטול נשמת צדיקים אלו. "שקולה מיתת
צדיקים כשריפת בית אלוקינו". והיה כדאי במרום לחולל דבר השקול
כשריפת המשכן - ביום הקמתו. מהו הלקח מפטירת נדב ואביהו, לקח
שהיה צריך להנחיל דוקא אז, בעת חנוכת המשכן?

נדב ואביהו הקריבו "אש זרה", "אשר לא ציוה אותם". מה פירוש
הדברים? כה הסבירו רבותינו ז"ל, והדברים נוגעים גם לנבינו. מכוונים
אלינו, להדריכנו ולהורותינו: אש, היא סמל להתלהבות וללהט. ככתוב:
"חם לבי בקרבי, כהניני תבער אש". אש היא דבר נפלא. קשה לתאר את
החיים בלעדיו. היא משמשת למאור ולחימום, היא משמשת לבישול, לצליה
ולטיגון וכו'. למעשה בכל דבר. אבל כל זאת בתנאי אחד: ברכה באש, אם
תהיה תחת שליטה, תחת בקרה. אם תצא משליטה ופיקוח, תהיה לאסון
נורא. לשריפה, לדליקה, תכלה כל דבר. כיוצא בכך, התלהבותו של האדם.
נחוצה היא, ברכה היא, אך בתנאי אחד: שתהיה נשלטת, מבוקרת,
מנותבת. הקב"ה מבקש את הרגשות "כל לבבות דורש ה'", והמנא ליבא
בעי. אבל רגשות אלו צריכות להיות מנותבים בנתיבות התורה והמצוות.
אין לחרוג מהם, גם לא בכוננות הטהורות ביותר, הנעלות ביותר. היה צורך
להדגים זאת ולהדגיש זאת דוקא ביום חנוכת המשכן, שהוא מקום עבודת
ה', עבודה בחום וברגש, אש להבה. אש - אבל לפי הציווי, לפי ההוראות.
אם האש היא "אש זרה", אם היא אש "אשר לא ציווה אותם", יש לקומענה
באיבה, יש להגיב בחומרה.

הדברים אמורים לגבי כל שמחי החיים, משום שהתורה הקדושה, תורת
החיים, מקיפה את כולם. בכל דבר, יש לתורה הקדושה תשובה, הוראה
והכוונה. ולפעמים הרגש שהוא טוב ונפלא, מועיל ונחוץ כשלעצמו מתפרץ
בחום לב, מבקש לפרוץ ובלולות. סכנה בו, סכנת שריפה נוראה. חייבים
להגביל אותו, להדריך אותו על פי מסילות התורה, נתיבות ההלכה.

העלון לע"נ
דודת עליה מורי יוסף ב' אסתר ע"ה שנלב"ע כ"ט ניסן
תשנ"ב.

"זהו לא ישמע" סוף

סוף לפרשת

הוא שב הביתה לאביו שהמתין לו בקוצר רוח. "נו, מה אמרו היהודים?
חכך חסן ביק ידי בהנאה. ממתין לשמוע על בהלה רבתי שקמה במקום
למראה בנו ולמשמע בשורתו.

דא עקא, בנו ניצב מולו בכתפיים שמוטות, הבעה מוזרה מרוחה על פניו.
"מה לך?" דחק חסן בבנו, "ספר לי על אשר אירע".

ולפתע קלט, כי בנו לא שומע מאומה, הבן פתח וסגר את פיו חליפות
כשהוא מגמגם חצאי מילים, שמהן הבין חסן כי בנו איבד את כושר
שמיעתו.

חסן ביק לא היה צריך להיות חכם גדול כדי להבין, כי יד האלוקים פגעה
בו על אשר העז לפגוע בשירתם של היהודים.

הוא נטל אפוא את בנו בזרועו, ובבהלה עצומה החל רץ עמו לבית
הכנסת. "אינך שומע את קול השירה?" שאל תוך כדי ריצה את בנו
שנגרר אחריו כשהוא נעזר בנפנופי ידיו כדי להסביר את דבריו. נענועיו
ראשו של מחמוד לצדדים, ימין ושמאל, הבהירו למעלה מכל ספק כי
הוא איבד את שמיעתו לחלוטין.

שירת הבקשות שכבר היתה בעיצומה, נפסקה באחת כאשר נראתה בפתח
דמותו של חסן ביק. מאות היהודים שגדשו את בית הכנסת התכווצו
בחדרה. אולם משהו במראהו של חסן, בכתפיו השמוטות, במבט
המבוהל שבעיניו, גרם להם להבין כי הוא אינו במיטבו.

חסן ביק פילס לו דרך אל כותל המזרח. גם הוא, מוסלמי המוני שכמותו,
הכיר בקדושתו של חסן היהודים.

"חכם", כרע ברך לרגליו של חסן דוד מנשה סתהון, "יודע אני כי יד
האלוקים פגעה בי על אשר העזתי להפריעכם מן השירה. אנא, מחל לי,
התפלל עלי, שבני ישוב לשמוע, ואני מבטיחך, כי כל עוד נשמה באפי
אדאג לכך שאיש לא יפריעכם".

"ובכן", שח חסן דוד מנשה קצרות, בנותנו עיניו בבנו של חסן העומד לצדו,
"לו יהי כדברך. אנחנו נשיר את שירת הבקשות והוא ישמע".

וכך היה. חסן דוד מנשה כילה לדבר את דבריו, ושמיעתו של מחמוד
חזרה אליו.

ומני אז, לא הרהיב איש עוז להפריע את יהודי חלב מעבודת בוראם.
(על פי 'אבותינו סיפרו', בשם חסן מרדכי עטייה)

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shor for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"צ ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול

בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

"ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' "

מצוות התורה – מודקדק רבי שושן הכהן זצ"ל בספרו "פרח שושן" – תלויים הם בשלשה דברים:

- מצוות התלויות בדיבור עשה – כמו תפילה, וידוי, תלמוד תורה וכיוצא בזה.
- מצוות החוקיות, שאין שכל האדם מקבלם אבל הוא מקיימם כחוק, וכמו מצות שעטנז, כלאים ופרה אדומה.
- מצוות שכליות, מה שבין אדם לחבירו, נויקין, גול ואונאה, שפיכות דמים, כיבוד אב ואם וכיוצא באלו.

וכנגד זה פירש הכתוב אחת לאחת: "זה הדבר" – כנגד מצוות התלויות בדיבור, "אשר צוה ה'" – אלו המצוות החוקיות, מצוות המלך עלינו, "תעשו" – כנגד המצוות השכליות שהשכל מחייב לעשותם ולקיימם. ובזכות כולם אזי עין בעין נזכה להבטחת הכתוב "וירא אליכם כבוד ה'".

"וירא אהרן"

בספר "שי לתורה" מצטט בשמו של הגאון רבי שלמה זלמן אוירבעאך זצ"ל, שסיפר את המעשה שאירע אצל הגאון רבי אליהו דוד תאומים (האדר"ת) זצ"ל:

דרך הנהגתו של הגאון האדר"ת, היתה להקפיד מאוד מטיחא דציבורא שח"ו לא יהיה מחמתו. ביום מן הימים מת עליו בנו הצעיר ר"ל, ושברון לבו היה גדול.

כשהתאסף קהל רב ללוויית בנו, עמדו הכל והמתינו לאבי הנפטר שיצא, ואילו הוא הסתגר בחדרו. לאחר כשעתיים תמימות יצא ובירך ברכת "דיין האמת", ואז החל מסע ההלויה.

לאחר זמן שאלוהו תלמידיו: ילמדנו רבינו, על מה נתעבב זמן כה ממושך בחדרו, והרי היה בזה משום טירחא דציבורא.

ענה הגאון האדר"ת זצ"ל לתלמידיו: הנה מובא בגמרא ברכות וכך נפסק להלכה שחייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה. ואם כן זוכר אני את השמחה

העצומה שהיתה לי בעת שברכתי ברכת "שהחיינו", בעת שהכנסתי את בני יקירי זה בביתו של אברהם אבינו ע"ה. לפיכך הכנתי את נפשי השבורה והרצוצה, והבאתי את עצמי לאותה דרגת שמחה שהיתה לי אז, כדי שאוכל לברך ברכת "דיין האמת" ולקיים בזה הלכה.

"ראשיתם אל תפרעו ובגדיכם אל תפרעו ולא תמותו" תמיהה היא: והלא כאן מדובר בכהנים בני אהרן, ואם כן מה חטאה העדה בכך שבני הכהנים יפרעו את בגדיהם או יפרעו את ראשם, ומה צריכים כל העדה לחשוש שהתורה מזהירה "ועל כל העדה יקצוף" ?

אלא, מפרש בספר "שמע שלמה", הרי נאמר בגמרא "אבל שלא פרע – חייב מיתה" (בידי שמים). וזהו כוונת הכתוב "ראשיתם אל תפרעו ובגדיכם אל תפרעו", ולא תמותו, אתם, בני אהרן, לא תתחילו מיתה אם לא תפרעו את שערכם בימי האבל. ברם, "ועל כל העדה – יקצוף", דנו של בן ישראל שונה הוא מדין הכהנים. הוא – אם יבוא וינהג ככהן ויגזוז את שערו בימי אבלו – הוא יתחייב על כך בנפשו.

"וְיָזַכְרְךָ אֱלֹהִים"

יש לשאול: מדוע אסרה תורה לחלוטין את שתיית היין, שהוא משמח אלוקים ואנשים וממלא תפקיד של מצוה לקדש עליו את היום בשבתות וחגים, והיה איפוא ראוי לאסור את שכרות היין ולא שתיית יין?

ביאור נפלא לכך, כותב רבי שלמה צדוק שליט"א בספרו "שולחן שלמה": מכיון שהנטיה לשכרות היא בלתי רחוקה, על כן חוץ מטעם של גדר וסייג, אין התורה רוצה שהשמחה במקדש תהא נובעת מגורם חיצוני – כשתיית יין, אלא מדבר שמעורר להם מעוררים להתרוממות רוחנית, אחר המעשה של הכניעה לה' יתברך בזבח ובקרבן. ועל כן אין מקום לין במקדש, אלא דינו בשפיכה, בניסוך בלבד על גבי המזבח.

הלכות פסח

דיני מלאכות המתחילות בערב שבת ומסתיימות בשבת, וכמה מדיני מסירת מלאכה לגוי בקבלנות בערב שבת

ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

המשך דיני מלאכה המתחילה בערב שבת

בא. וכן התירו חכמים לטעון קורה על גבי זיתים וענבים כדי שיתרסקו ויזוב מהם המשקה במשך השבת, ומותר לשתות בשבת את המשקה היוצא מהם בשבת. ואף על פי שאסרו חכמים לשתות בשבת משקה היוצא מזיתים וענבים בשבת אפילו כשיוצא מאליו, משום גזירה שמא יסחוט, (וכמבואר בשלחן ערוך להלן סימן שכ סעיף א'), מכל מקום בנידוננו שכבר טען עליהם הקורה מערב שבת, ונתרסקו מחמת כן, ואם כן אפילו אם יסחטם בשבת אינו אסור אלא מדרבנן, התירו חכמים לשתות בשבת את המשקה היוצא מהם מאליו בשבת. וכן דעת מרן השלחן ערוך.

ויש מחמירים למנהג האשכנזים שלא לשתות בשבת את המשקה היוצא מאליו בשבת מזיתים וענבים שנתרסקו מערב שבת על ידי שטען עליהם הקורה. ומכל מקום אם ריסק תחלה את הזיתים או הענבים קודם השבת, ולאחר מכן טען עליהם הקורה קודם השבת, כיון שנתרסקו וגם נידוכו קודם השבת מותר לשתות בשבת את המשקה היוצא מהם בשבת אף למנהג האשכנזים, וכל שריסקם מתחלה ולאחר מכן נידוכו על ידי שטען עליהם הקורה מערב שבת, מותר אף לגמור סחיטתם בידים בשבת.

ואף לדעת מרן השלחן ערוך שהתיר לשתות בשבת את המשקה היוצא מאליו בשבת מזיתים וענבים שטען עליהם הקורה מערב שבת, (אף על פי שלא ריסקם מתחלה), יש אומרים דהיינו דוקא כשעשה כן בעוד היום גדול, באופן שנתרסקו כבר קודם השבת, אבל אם עשה כן סמוך לכניסת השבת, אסור לשתות בשבת את המשקה היוצא מהם מאליו בשבת. ויש אומרים שלדעת מרן השלחן ערוך אף כשטען עליהם הקורה סמוך לכניסת השבת יש להקל לשתות בשבת את המשקה היוצא מהם מאליו בשבת.

"הלב מרגיש"

פעם ישב הארמו"ר בעל 'הידושי הרי"ם' מגור בסעודה, והגישו לפניו בשר. הוא סירב לאכול. כששאלוהו מדוע אינו אוכל, והלוא השחיטה וההכשרה היו עם כל ההידורים, השיב:

"ליבי אינו מניח לי לאכול".

ברקו ומצאו שזה היה בשר בכור שלא נפדה כהלכה. כשאמר זאת לדבי, אמר: "וכי אתם סבורים שירדתי זאת ברוח-הקודש? לא ולא. בתורה נאמר, שיש להבריל' בין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל'. מה פירוש 'הנאכלת'? – שהלב מניח לאוכלה, ומהו 'אשר לא תאכל' – שהלב אינו מניח לאוכלה. לב של יהודי מרגיש דחייה מדבר שאינו בשר וטהור".